

Knutiden og Virkeligheden stiller, og som ikke kunne tilside sættes, som det er uforsvarligt at medvirke til at tilside sætte, end den at tage Finanslovsforslaget. Jeg skjønner ikke, at der er nogen anden praktisk Mulighed end netop denne, vel at mærke saaledes, at man tager den Begrænsning, jeg har fremhævet. Hvor ikke de gjældende Regler normere baade den paagjældende Udgifts Art og Størrelse, men hvor den kan variere paa de forskjellige Konti i de forskjellige Aar, der suppleres det ved Finanslovsforslagets Bestemmelser i saa Henseende. Jeg kan ikke se, at man derved i Virkeligheden paa noget Punkt skulde træde noget som helst af Thingene for nær, naar man ser tilstrækkelig altsidig paa Eagen. Finanssaaret er udløbet, der er ingen Finanslov tilveiebragt; hvis er Skylden? Ja, der er jo dem, det vide vi nok, der altid kaste Skylden paa Regjeringen og sige, at det er den, der skal tilveiebringe Finansloven, men den Mening har nu jeg for mit Bedkommende ikke, og jeg antager heller ikke, at det høie Thing vil dele den. Naar Finansloven har været hundrede og nogle og tyve Dage i det ene Thing, og det saa paa Grund af Tidens Korthed ikke er muligt at skaffe den til Veie inden Finanssaarets Udløb, ja, saa lad os ganske rolig overlade den opløste Mening at besvare det Spørgsmaal, hvad der er Hindringen for, at Finansloven ikke har kunnet komme til Stede i rette Tid; saa skal man derfor ikke, naar det har vist sig, at det ikke er muligt, at den kan komme til Stede, træffe en Ordning, der udelukkende lægger hele Tvangen og hele Savnet over paa Regjeringen. Nei, de skulle have deres Andel dert, som de ere Bønnen til. Der skal, naar den Periode er udløbet, træffes en Ordning, der paa den ene Side fyldestgjør Samfundets Krav under den kortere, længere eller muligvis meget lange Tid, som forløber, inden en endelig Ordning kommer til Stede, og paa den anden Side indeholder en Opfordring til alle Bedkommende om at sørge for, at en Finanslov kommer til Stede. Den Opfordring foreligger fra Regjeringen; naar den kun kan afholde løbende og nødvendige Udgifter, saa er der en hel stor Klasse Udgifter, som den ikke kan afholde, og som den rimeligvis vil sætte netop den største Pris paa at kunne afholde. Der er Tvangen for Regjeringen. Paa den anden Side maa Folkethinget eller Landstinget, maa Thingene finde sig i, at naar en Finanslov ikke har kunnet tilveiebringes, saa maa man paa visse Konti, da man ikke har anden Norm at gaa efter, nøies med Finanslovsforslaget. Jeg tror, at Sol og

Wind paa den Maade er delt alle Parter lige imellem, og at samtidig dermed ogsaa Hensynet til Samfundets Dærv er tilstrækkelig varetaget. Naar man saa taler om, at det ikke kan gaa an at indrømme Regjeringen at afholde nødvendige Udgifter, fordi derunder kan alt Muligt føres ind, ja, saa er det jo en Fortolkning, som der, rent ud sagt, ikke er Noget at sige til; hvis man virkelig mener, at alle mulige Udgifter gaa ind under „nødvendige“, saa har jeg ikke Andet at sige dertil, end at saaledes tror jeg ikke, at man fornødtigvis kan forstaa dette Ord. J. Er. naar vi nu ere ved den 1ste April, og den midlertidige Finanslov gjælder til 30te April, hvad forstaa man saa ved nødvendige Udgifter? Det er saadanne, hvis Afholdelse ikke forsvarlig kan udsættes en Maaned. Det er, saavidt jeg kan skjønne, under de givne Forhold den ene naturlige Forstaaelse af Ordet „nødvendig“, og det tror jeg ikke, der kan være saa megen Strid om, at ikke alle mulige Udgifter kunne føres ind derunder. Altsaa, al denne Paastand om, at alle de Summer, Ministeriet ønsker, kan det afholde, at Bevillingsmyndigheden er borte; at Rigsdagen har abdiceret osv., anser jeg for tomme Ord, jeg ikke kan lægge nogen som helst Betydning ind i, fordi de i Virkeligheden gaa langt udenfor den funde og simple og sande Betragtning af, hvad der i Virkeligheden er Indholdet af vort Vædringsforslag. Jeg skal derfor slutte disse Bemærkninger med at anbefale det høie Thing paa bedste Maade at vedtage det Vædringsforslag, som vi have stillet. Det er jo ganske vist muligt, at der ikke er nogen Udfigt til, at det kan føres igjennem, men i alt Fald, et Forsøg bør jo gøres. Ganske vist har Regjeringens Forslag ikke fundet nogen venlig Modtagelse i det andet Thing; men naar det nu kommer igjen, kommer det jo ikke blot stillet af Regjeringen, men ogsaa bifaldet, hvis vort Vædringsforslag vedtages, af Landstinget. Det er altsaa forsaavidt et nyt Moment, der kommer til. Nu er der ganske vist, tror jeg, næppe Noget, der gjør sig Illusioner om den Betydning, der vil tillægges den nye Kjendsgjerning, men vi have jo ikke Lov til at antage, at den vil anses for betydningsløs, inden Erfaringen viser det. Det er vor konstitutionelle Pligt under saadanne Forhold at komme til Forhandling, og det er til det Diemed, at vi have tilladt os at stille Forslaget; men skulde det vise sig, at det ikke er muligt paa denne Maade at komme til Enighed, ja, saa veed jeg ikke rettere, end at vi ganske vist havne i den Konklusion, som det ogsaa forekommer mig, at det ærede 5te Medlem for 1ste Kredts (Krieger) i sin Tid